

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ

μ_otherpoem
μόνο λόγος

ΝΕΦΕΛΗ ΑΘΗΝΑ 2014

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Βασίλης Αμανατίδης, *μ_οθηροem: μόνο λόγος*

Στο εξώφυλλο:

Φωτογραφία Λεωνίδα Παπάζογλου, *Γυναίκα* (περ. 1900-18)

Συλλογή Γιώργου Γκολομπία

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας

ISBN: 978-960-504-093-2

© 2014 Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Βασίλης Αμανατίδης

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 - fax: 210 3623093

e-mail: info@nnet.gr

www.nnet.gr

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΠΟΙΗΣΗ

7: *ποίηση για video games*, Νεφέλη, ΤΤΤ, 2011

4-D: *Ποιήματα τεσσάρων διαστάσεων*, Γαβριηλίδης, 2006

Καλοκαίρι στο σπίτι + έξι αποδείξεις ικανοτήτων, περ. *Το Οκτασέλιδο του Μπιλιέτου*, τχ. 43-44, 2004-05

Τριαντατρία, Γαβριηλίδης, 2003

Σπίτι από πάγο όλο, 11 διπλές ή τριπλές ιστορίες, Κέδρος, 2001

Υπνωτήριο. Εννιά νυχτικές παραβολές, Εκδόσεις Εντευκτηρίου, 1999

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ο σκύλος της Χάρυβδης (διηγήματα), Καστανιώτης, 2008

Μη με φας (διηγήματα), Καστανιώτης, 2005

ΘΕΑΤΡΟ

Ο νιπτήρας, περ. *Μπιλιέτο*, τχ. 7-8, 2005-06

...σαλον... (αδημοσίευτο), 2011-

ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ ΣΕ ΤΟΜΟΥΣ

Ελληνικά ονόματα, με το διήγημα «Ντοκουμέντα από μια τελετή έναρξης», Κέδρος, 2010
Α, *όπως Αμερική*, με το διήγημα «Ελέφαντες ανάμεσα σε ρινόκερους», Μαγικό κουτί, 2007

Karaoke Poetry Bar, Futura, 2007

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ (επιλογή)

Ισαάκ Μπάσεβις Σίνγκερ, *Ένας φίλος του Κάφκα* (διηγήματα), Καστανιώτης, 2013

Witold Gombrowicz, *Κόσμος* (μυθιστόρημα), μετάφραση-επίμετρο-χρονολόγιο, Νεφέλη, 2012

Anne Carson, *Η αυτοβιογραφία του Κόκκινου* (αποσπάσματα), περ. *Ποιητική*, τχ. 5, 2010

E.E. Cummings, [*μόνο με την άνοιξη*] *44 ποιήματα* (επιλογή-μετάφραση-επίμετρο-χρονολόγιο), Νεφέλη, 2010

Ισαάκ Μπάσεβις Σίνγκερ, *Εχθροί, μια ερωτική ιστορία* (μυθιστόρημα), Καστανιώτης, 2009

Τζόις Κάρολ Όουτς, *Το κορίτσι με το τατουάζ* (μυθιστόρημα), Καστανιώτης, 2006

Αλλά πάμε τώρα παρακάτω. Άλλο ποίημα

1. [μήτρα]

Η μητέρα έχει δυο αδερφές.

Μία μεγάλη και μία μικρή.

Η μητέρα είναι η μεσαία.

2. [καλούπι: τοπογραφικό]

Πρώτα παντρεύτηκε η μεγάλη.

Τοποθετήθηκε με τον άντρα της στον τρίτο όροφο.

Τελευταία παντρεύτηκε η μικρή.

Τοποθετήθηκε με τον δικό της στον πρώτο.

Η αδερφή η μεσαία παντρεύτηκε μεσαία.

Στον δεύτερο.

Όλα έγιναν όπως έπρεπε.¹

---

¹ Το σπίτι ήταν δικό τους: αντιπαροχή του δικού τους πατέρα.

3. [οικογένεια: περιγραφή]

Η μητέρα, ο πατέρας, τα δύο όχι και τόσο πια αγόρια τους:

Ο πατέρας, ογδόντα και τρία. Η μητέρα, εβδομήντα και τρία.

Ο μεγάλος, σαράντα και επτά (ζει σχεδόν μαζί τους, βάφει τα μαλλιά του).²

Εγώ: σαράντα και δύο (σχεδόν μαζί τους ζω, τα παλιά βρακιά του φορώ).³

Σχεδόν δεν έχουμε ακόμη δικά μας λεφτά. Παιδιά δικά μας δεν έχουμε.

Εμείς είμαστε μόνο τα δικά μας παιδιά.

---

² Ότι τα βάφει, η μητέρα μάς το τονίζει συνέχεια, το τονίζει μαστιγωτικά.

³ Ότι τα φορώ, μπροστά μου δεν κάνει ούτε μια νύξη. Ίσως κάτι να φοβάται. Μα τίποτα δεν είναι βέβαιο. Για τη μητέρα κάτι μπορεί και να σημαίνει τίποτα.

4. [ρυθμικός βηματισμός:
παρελθόν απώτατο προς παρελθόν απώτερο]

Η μητέρα είναι παντρεμένη
(κυρίως με τον εαυτό της).

Διώχνει τον πατέρα
(ακόμη και από το ίδιο του το σπίτι).

Αλλά το σπίτι είναι πρώτα δικό της
(αντιπαροχή του δικού της πατέρα).

Ο πατέρας δένει τα κορδόνια των παπουτσιών του
(κάτω απ' τις κλαγγές της).

Λέει θα πάω σε ξενοδοχείο
(κλαίει).

Η μητέρα τον δέχεται ξανά
(αν και αυτός δεν έχει φύγει ποτέ).

Έτσι υποτάσσεται στη μητέρα
(για να μην τον διώχνει η μητέρα).

Έτσι ο εαυτός του πατέρα υποχωρεί
(ώστε να μη μείνει μόνος του ο πατέρας).

Έτσι η μητέρα αρνείται τον πατέρα
(όλα τα κρίσιμα χρόνια).

Αλλά μόλις το κοινό γήρας επέρχεται,
σταδιακά τον αποδέχεται.

5. [ρυθμικός βηματισμός:
παρελθόν απώτερο προς παρόν απόν]

Στη μητέρα καλλιεργείται τώρα μια νέα σιωπή
(ηρωική, απόμαχη, του υπομένειν).

Έκτοτε ανησυχεί βουβά για τον εαυτό της
(τους άλλους και τα πάντα).

Από σπόρους του παλαιού της κενού
θάλλει πια ένα καινούριο.

(Καθώς αυτό δεν ανθίζει σε κλαγγές,
το νέο της κενό το λέει σοφία.)

Ο πατέρας είχε πρωτοκαθεδρία στην απόσυρση
(βρίσκει πλέον αμφίβιο σύντροφο).

Οι δυο τους δεν χρειάστηκε να χωρίσουν ποτέ
(διά του ποτέ μαζί επέτυχαν το ποτέ μόνοι).

Έτσι, ο γάμος τους δεν επιτελέστηκε.
(Η κατάσταση αυτή λέγεται Πατριαρχία.)

6. [παράπονα εκατέρωθεν: οι απορίες]

Έχω παράπονα πολλά για το απροσπέλαστο της μητέρας.

Ο πατέρας έχει και αυτός πολλά, δεν τα λέει, εγώ συνέχεια.

Με τον πατέρα μάς ενώνει το ρητό ή άρρητο απαρηγόρητο της ίδιας έλλειψης:

Η μητέρα δίνει και δίνει σε όλους, αλλά τίποτα δεν δέχεται, τίποτα απ' αυτούς.

Ενδιάμεσα, φοβάται για όλους – έχει και αυτή μόνο κρυφά παράπονα.

Αυτά δεν εκφράζονται με λόγια, μόνο μέσα από τα μάτια της.

Από το στόμα της: άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε.

Από τα μάτια της: «πώς βγήκαν έτσι αυτά τα παιδιά;

Πώς είναι έτσι αυτός, εκείνος, ο άλλος;» λέει.⁴

Στη χώρα, η κατάσταση αυτή λέγεται πραγματικότητα.

---

⁴ Ο πατέρας είναι και της μητέρας παιδί. Η δική του, στη διαδρομή, ξεχάστηκε.

7. [αθωότητα]

Η μητέρα δεν παραδέχεται πως φταίει ποτέ για τίποτα.
Αυτό μας οδηγεί για χρόνια να νομίζουμε πως η μητέρα
για τίποτα ποτέ δεν φταίει.

Όμως αφού δεν φταίει εκείνη, λέμε, ε,
κάποιος άλλος τότε, μα ποιος,
ποιος;

Όστε να μη χρειαστεί να απαντήσουμε εγώ,
κλείνουμε οι τρεις τα μάτια μας
και κλέφτικα πάλι σφυρίζουμε
προς το υπερπέραν των λευκών σεμέν της.

Τα σεμέν είναι τσίλικα, βρίσκονται παντού, κυκλώνουν τον χώρο.
Μεσολαμβάνουν ανάμεσα στις ρώγες των δαχτύλων μας και σε κάθε πράγμα.
Οι τρεις τυφλοί τα λέμε μπράιγ και μένουμε να τα διαβάζουμε με την αφή.
Αλλά δεν είναι αυτά γραφή, δεν σημαίνουν κάτι – άλλο είναι.

Τον κατάλευκο πολύποδα της αθωότητάς της
η μητέρα τον έπλεκε αιώνες με το τσιγκελάκι.